

Գ. Դասէն — Գրիգոր Պեհեսնիւեան
Աւետիք Յակոբեան
Յովհաննէս Աղամեան

Բ. Դասէն — Գէորգ Սաղաճեան
Կարապետ Աւագեան
Ոսկան Մարտիկեան

Նախապատրաստականէն
Գրիգոր Ոսկերիչեան
Նուրճան Սարեան
Ներսէս Գաղանճեան

«Մխիթարեան Ճեմարան»-ի եւ Բագմա-
վէպի խմբագրութեան կողմէն մրցանակ-
ներու արժանացան հայերէնի մէջ յաջողա-
գոյն հետեւեալ աշակերտները.

Ե. Դասէն — Հրայր Թէրզեան
Դ. Դասէն — Եղուարդ Պողոսեան
Գ. Դասէն — Գրիգոր Պեհեսնիւեան
Բ. Դասէն — Զարիկ Պաղտատարեան

Նախապատրաստականէն
Անդրանիկ Էպէեան

ՆՇԱՆՍԻՈՐՆԵՐՈՒ ԿԵԱՆՔԷՆ

Պատմադր որուն համար...

Իտալի Ֆրիւպոթս — Ժամանակակից անդլիացի քննադատը — կորսնցուցեր էր չորեկառքին
գուգադիպումը եւ ստիպուեալ էր գիշերը անցընել գիւղական փոքր պանդոկի մը մէջ:
Մահճակալը, որուն վրայ հանդիստ քննադատ էր, սոսկալիօրէն պիտի էր: Առաւօտեան՝
զանգատեցաւ պանդոկապետին:

— Բայց չէ՞ք գիտեր — պատասխանեց պանդոկապետը — որ այս մահճակալի վրայ,
1816ին, պառկեալ է նոյնինքն Վելլինքթոնի դուքսը:
— Ի՞նչ կ'ըսէք — բացազանչեց Ֆրիւպոթս — հիմա կը հասկնամ թէ ինչո՞ւ զինքը կոչած
են նրկաթի Գուֆս:

Վրէժխնդրութիւն

Յոյն նշանաւոր իմաստասէրը՝ Պրոթագորաս՝ իր աղջիկը հարսնութեան տուեալ էր իր
ոխերիմ հակառակորդներէն մէկուն:

Բնականաբար զէպքը մեծ զարմանք պատճառած էր իմաստասէրի բարեկամներուն մօտ,
որոնք պատճառը հարցուցին անոր:

— Լաւագոյն վրէժխնդրութիւնն էր որ կընայի ընել թշնամիիս — պատասխանեց իմաս-
տասէրը — որովհետեւ աղջիկս աշխարհի չարագոյն կիներն է:

Իրական ցաւակցութիւն

Երբ Փրանսացի երգահան Մէյերպերը մեռաւ (1864ին), մեծ վարպետի եղբորդիներէն
մէկը, ի պատիւ իր հօրեղոր, թաղման քայլերդ մը յօրինեց, եւ օրինակ մը դրկեց Ռոս-
սիներէ, խոնարհ ընծայականով մը:

Ռոսսիներ ստացաւ նուէրը, բայց չպատասխանեց:

Ժամանակ մը անցնելէն յետոյ, երիտասարդ երգահանը ուզելով իմանալ Ռոսսիներ
զնահատումը իր աշխատութեան մասին, իրիկուն մը հիւր գտնուելով անոր տունը, դաշ-
նակին առջեւ անցաւ, ու նուագեց իր քայլերդը, եւ դառնալով Ռոսսիներէ,
— Ի՞նչ կ'ըսէք, վարպետ:

Ռոսսիներ վայրկեան մը մտածելէն ետք, յօնքերը կծկեց, ու պատասխանեց.

— Սիրելի՛ պարոն, լաւագոյն եղած պիտի ըլլար, եթէ դուք վախճանած ըլլայիք, եւ
թաղմանկանը յօրինած ըլլար ինքը Մէյերպերը:

Բարի վարքի համար շնորհուած յա-
տուկ մրցանակներու արժանացան հետեւ-
եալները. — Ա. մրցանակ՝ Ոսկի մետալի
(Մխիթարեան Ուխտիս Աբրահօր կողմէ)
արժանացաւ Գրիգոր Պեհեսնիւեան, իսկ
արծաթ մետալին՝ Եղուարդ Եփրեմեան եւ
Յովհաննէս Աղամեան. եւ Կարապետ Ա-
ւագեան՝ պղնձէ մետալի:

Հանդէսը փակուեցաւ Փաշական եւ
Վարժարանիս քայլերդով:

Ներկաները մեկնեցան իրենց սրտին մէջ
տանելով դոհունակութեան զգացում մը,
շնորհաւորելով Վարժարանիս Տեսչութիւնն
եւ շրջանաւարտները՝ իրենց ձեռք բերած
յաջողութեան համար:

Յաջորդ օրուան տեղեկատու լրագիր-
ները արձագանգեցին այս հանդէսին ման-
րամասնութիւնները ու պանծացուցին հաս-
տատութեանս հիմնադիրներն ու վարիչ-
ները:

Հ. ԱՒԵՏԻՔ ԾՈՎԵԱՆ

ՅԻՇԱՏԱԿԱՐԱՆ

ՆԵՐԿԱՆԵՐՈՒՆ ԵՒ ԱՊԱԳԱՆԵՐՈՒՆ

Թէ որպիսի՜ բարոյական ու միւքական գոհողութիւններու կեանք մըն է
այսօրուան ապրումը, համաշխարհային պատերազմի այս օրերուն, ոչ մէկուն
անծանօթ է, որքան ալ հեռաւոր հողամասերու վրայ կամ մոռցուած անկիւննե-
րու մէջ ապրի: Բովանդակ այս երկրի մակերեսին՝ չմնաց ափ մը հող կամ ծով,
որու խաղաղութիւնը վրդովուած չըլլայ սաւառակի մը կամ ընդծովեայի մը
այցելութիւններէն:

Ժամանակակից մարդկութիւնը դերակատար ու հանդիսատես է միանգա-
միայն այս անմասնաճիւղի պայքարին: Երբե՛ք թշուառութիւնը այսօր ծանր
եւ ընդհանուր եղած չէր: Կրակը բռնած է հինգ աշխարհամասերն ալ, որոնք
երկու բանակներու բաժնուած՝ բնաջնջումի պայքար կը մղեն իրարու դէմ,
յանուն արդարութեան ու խաղաղութեան:

Մէկ կողմէն կեցած են երիտասարդ ժողովուրդներ — Իտալիա, Գերմանիա
ու Ճափոն — իբրեւ *անինչներ* ու պահանջատէրեր իրենց կենսական իրաւունք-
ներուն, իսկ միւս կողմէն՝ Անգլիա, Ամերիկա եւ Ռուսիա, իբրեւ պարարտա-
ցածներ աշխարհի անսահման հարստութիւններով, ու մեծատէրերը աշխարհիս
չորս հինգերորդին: Եւ այս տիեզերական բախումէն՝ վայրկեանի մէջ կը սա-
սանին հիմերը դարերու մէջ, սերունդներու քրտինքով, քար քարի վրայ բար-
ձրացած բարոյական, ընկերային եւ գրի ու արուեստի քաղաքակրթութեան
մեծ շէնքին:

Եւ ասիկա ցոյց կու տայ թէ ինչի՜ կարող է մարդկային ստեղծագործ հան-
նարը, երբ շեղի գեղեցիկին ու ունարիտին ուղիէն:

Պատերազմի երրորդ տարին լրացնելու վրայ եմք, եւ առաջին օրէն ասդին
շատ բան փոխուեցաւ: Այդ օրէն ասդին ամէն ինչ միայն նպաստեց միշտ աւե-
լի ծաւալելու պատերազմը դէպի նոր հորիզոններ ու նոր ծովեր, մինչեւ որ իր
կրակէ գօտիէն ներս քաշուեցան Ռուսիա, Միացեալ — Նահանգներ, ու Ճափոն,
իրենց բազմաթիւ արքանեակներով: Եւրոպայի մէջ Գերմանիայ ու Իտալիայ կող-
քին շարուեցան Ֆինլանտիա, Հունգարիա, Ռումանիա ու Պուկարիա: Եւ պա-
տերազմը դարձաւ տիեզերական, եւ շարունակուեցաւ բախտի ելեւէջներով:
Ու կը շարունակուի: Ու մարդկային արիւնը, իբրեւ անարժէք ինչք, կը շարու-
նակէ հոսիլ գետերով: Այդ օրէն ասդին շատ ազգեր — Լեհաստան, Ֆրանսա, Հո-
լանտա, Պելճիֆա, Յունաստան, Սերպիա եւն. — պարտուած՝ շուտով քաշուե-
ցան պատերազմի դաշտէն, բայց ասով չվերադարձան անոնք իրենց նախապատե-
րազմեան երջանկութեան. որովհետեւ սովը՝ անարիւն բայց մեծագոյն համե-
մատութիւններով կը շարունակէ ջարդը Յունաստանի նման երկիրներու մէջ,
առածին համաճայն թէ «Անձրեւէ փախան, կարկուտի բռնուեցան»:

Ահա՛ թէ ի՞նչ բանի կարող են՝ սէրը, իրարհասկացողութիւնը ու փոխադարձ
գիշողութիւնը մոռցող մարդիկ:

* * *

Ընդհանուր պայքարին մէջ ընդհանուր է կորուստը:

Ամէն ազգ ունի արդէն իր *անկեալներու ցանկը*, որոնք ամէն պարագային՝
ազգային պաշտամունքը պիտի կազմեն, պիտի չպակսի անոնց խունկ ու աղօթք,